

سهر "خان قوچى خانى گيلان گيسيان"، بۆ
ئەستاندەنەۋەي مائە تالانكراۋەكەي، بە داىكى دەلى:

كوتى دايە بۆم بانكى نالبەند بگە، ئەگەرچى تازەشم
نال لە سىمى لە يلكى داۋە

چارپەلى خريم چون بگا، چوون ئەورۆ رۆزى دلەيتشانە
و قەوماۋە

شەرت بى ئەگەر كورى تۆ نەمرى، بلىن: بە زىندەگانى
لە دنياپەدا ماۋە

ئەو تالان و مائە ئىشەللا دەگىرمەۋە دواۋە.
ئەگەر لەگەلتى بىن حەوسەت سوارى پەر بەسەرى فەتاح

بەگىيە
ئەگەر كۆمەگى بن ھەزار و پىنج سەت سوارى سىمىل

سىمى كامەرىيە
ئەگەر لەگەلتى بن حەوسەت گەردن كەچى ئاور بە

دەستى عەسلە زاخۇپىيە (فەتاحى قازى، ۲۰۰۹:
۱۹۸-۱۹۹).

لەم بەندەشدا دەستەۋشەي "پەر بەسەر"، ماناى "تازا"
دەبەخشى. ديسان لە بەيتى ئەحمەدى شەنگدا ھاتوۋە:

كەفشىر دەردىكى دانى پەر بەسەر نەبوۋ لە پىشى
رابوۋەستى (فەتاحى قازى، ۲۰۰۹: ۲۲۹).

كەفشىر: كوشندەي ئەحمەدى شەنگ (كورى عەبدال
بەگ و ئاسىيەخان/ گولان) بوۋ كە لە ئاخردا بە دەستى

كاشماغا (مامى ئەحمەدى شەنگ) دەكوژرى. ماناى
"پەر بەسەر"; سوارى تازا و جەنگاۋەرە، ھەرۋەھا لەم

نمۇنە يەشدا:
كىن بىن لە كاشماغا، كاشماغاي ساحتىب ھونەرە

زۆر پىاۋىكى ساحتىب نامووس و ساحتىب جەۋھەرە
پىرىكى توند و گورج و گۆل و پەر بەسەرە (فەتاحى

قازى، ۲۰۰۹: ۲۳۱).

لە بەشىكى بەيتى خەج و سىيامەنددا، ئاۋا ھاتوۋە كە
«سىيامەند لەۋان (براكانى خەج) تازاتر و پەر بەسەرتەر

بوۋ، خەلك زۆرتى شەرم لىدەكرد. تەۋاۋى مىللەت لىي
دەترسا» (فەتاحى قازى، ۲۰۰۹: ۱۱۲) لەم

نمۇنە يەشدا دەردەكەۋى كە يەكىن لە ماناكانى پەر بەسەر،
"تازايەتى" بوۋە؛ واتە بەجىي ئەۋەي بلىن "فلانى

تازايە"، دەكرى لە ھاۋاتاي تازايەتى كەلك ۋەرگىن،
بلىن: "فلانى پەر بەسەرە".

(ب) بەماناى ھەلكەوتو (ھەلكەوتە):
ئەو دەستى دەگەل كاشماغا بوون پاكى ۋەك شىرى بە

ھەمسوۋى پرىشكەي خوتىنى لە سنگىەتى، پاكى
ھونەرە

كورەكورە و يەكەيەكە و پەر بەسەرە (فەتاحى قازى،
۲۰۰۹: ۲۳۰).

(ج) بەماناى خۆشحالبوون؛ شانازى كردن:
كاتى ئەحمەدى شەنگ بە قاسىددا ۋەلام بۆ جەۋاھىر

دەنپىتەۋە:
دەبىن تازادام كا، دىمە كنى بە عەزىمى دلخۆشى و

تازادىيە
چون لە مپىژە بىن خەبەرم و ناگام لە حال و بالى

جەۋاھىر نىيە
كارم لەۋ چەرخە كۆندە بوۋ بەلكوئى رۆزى دلەيتشان

ۋ ئى دوژمنايەتپىيە
ئەو سەعاتە پەر بەسەرم، لە من وايە دوژمن لە حالى

حەياتدا نىيە (فەتاحى قازى، ۲۰۰۹: ۱۹۶).

دەستەۋشەي "پەر بەسەر" لەم بەندەي سەرۋە لە بەيتى
ئەحمەدى شەنگ، ماناى شانازى كردن/ خۆشحالبوون

دەدا؛ ئەو سەعاتە شانازى دەكەم/ خۆشحال كە... تاد.
ھەلبەت ئەو مانايەشى لى ھەلدەكرى: ئىستاكە "خاۋەن

دەستەلاتم" ... تاد.
(د) بەماناى لەخۇبايى (مغرور):

ۋەك لەم نمۇنە يەي خوارەۋەدا دەردەكەۋى، ۋا ديارە پەر
بەسەرىبون تايبەتى پىياۋ نەبوۋە، يان لانى كەم

دەستەۋشەكەيان بۆژنىش بەكار ھىناۋە. لە بەيتى
ئەحمەدى شەنگدا، لە بەشىكىدا ئاۋا ھاتوۋە كە

ئەحمەدى شەنگ لە كاتى قسە كردن لەگەل جەۋاھىر (كچى
مامى؛ واتە كاشماغا) دەلى:

كىرى پەر بەسەر، گراۋى بابم، بۆچى من بانگم كردى و
تۆ گورگاۋرىكت لە من نەداۋە

سنگت دەلىنى كوپەي ھەنگرىنە و پەۋاقتى شىرنى تى
چەرۋاۋە

مەمكۆلەت دەلىنى ھەنارە و ئىستا ھىچ كەس دەستى
لىن نەداۋە

خۆ من تەشەخوسم نايەنتى ھەموو كەس بدوئىم، مەيل و
پروحم و ئەركانم بە تۆ داۋە (فەتاحى-قازى، ۲۰۰۹:
۱۷۰).

ھەر ۋەك دەبىن، ۋىدەچى "پەر بەسەر" لىرەدا ماناى
"لەخۇبايى" (مغرور) بىبەخشى. (۱)

۲- جۆرى پەرى مپىژەرى كوردان:
بەگۆبىرەي بەيتى ئەحمەدى شەنگ، لە كاتى سەردانى

ئەحمەدى شەنگ (كورى عەبدال بەگ) لە مامى
(كاشماغا؛ نىشتەجى لە دىنانان)، پەنجا كەسى دەگەل

بوو که «پاکی سه قاوی (۲) زتیر بوو، پاکی پهری تاوسی به سهروه بوو» (فته تاحی قازی، ۲۰۰۹: ۱۶۸).

لهم نمونه یه شدا له کاتتی جه واهیر، بانگی نه حمه دی شهنگ دهکا، جوژی پهری سهر، "پهری تاوس" ناو براوه: سواره کهی نازانم نه میره و نه به گله ره پهنجا کهست ده گهلن هیندیکیان ته تهرن، هیندیکیان پییان ده لئین نوکهره

نوکهر له کن ناغای خوژی دایه ده زنه زهره هه مووی پوژی به له کن، پهری تاوس و له سهره له به رانبهر دوژمنی خوژت قهت نه بی مه حکوم و سهر له به ره

سواری وهک توژ نه دیوه، هیندیکی ده لئین فه رامهرزی سپاسلاره،

هیندیکیش ده لئین برزوی شیر هه ژده ره هیندیکی ده لئین بیژنه دیوه نده، وا گو له مهیدان ده رکه ره

میوانی کاشماغا ده بی نهو حه له ده زانی باس چیه له گهل خه به ره (فته تاحی قازی، ۲۰۰۹: ۱۷۱).

بیجگه له پهری تاوس، پهری تریش به کار هاتووه؛ له بهیتی شوژمه حموود و مهرزینگان، له شوینیکدا ناماژه به "پهری شه هین"، کراوه (فته تاحی قازی، ۱۳۴۸: ۶۷). کاتتی ریچ، به ره شوینی نیشته جیتی سه روژی عییلی جاف که یخه سه ره به گ ده چتی، له پیشدا چوار کهس له نریکانی که یخه سه ره به گ ده بیجی که له باره یانه وه ده لئ: «پیوانیکی روالهت جوان و سواری گه لیک کارامه بوون. له میژره کانیا پهری شاهویان (بوژیمار) چه قان دیوو» (ریچ، ۱۳۹۶: ۱۶۳).

۳- "پهر" وهک به شپیک له جلو به رگ له کاتی به رهنکار بوونه وه دا:

له بهیتی "دمدم" دا که گتیرانه وهی شهری خانی موکری (خانی له پزیرین) له گهل شا عه باسه، "پهر له سهردان" به یه کتی له پاژه کانی جلو به رگی شهر به نه ژمار هاتووه؛ نه م نمونه ی خواره وه سه لئینه ری نه م بابه ته یه:

دا بکه ین مه حتتی خانانه

ماینیان حه دوودی که کلانه

کویتی قاپ رهش، بی نیشانه

بوژی تنکی که فهل پانه

رمبیان هه ژده قهف جو لانه

مه تالی سوور، حه یزه رانه

زرتی داودیان له ملانه

کلوزرتی زتیر نیشانه

پهر له سهریان بای لیدانه

پاتول و چه کمه و ساتانه

پییان نان ده ناوزه نگیانه

سوار بوون له خانه ی زینانه (گه نجی سهر به موژر، ۲۰۱۳: ۵۰-۵۱)

*

خانی ده گوژته کوژی خو

له سهرت بده پهری خو (۳)

سبه ی دابچینه شهری خو (گه نجی سهر به موژر، ۲۰۱۳: ۶۸)

په راویزه کان:

۱- له کتیبی امثال و حکم (گرده وه کزیی قادر فه تاحی قازی) مانایه کی تر بو "پهر به سهر"، لیک دراوه ته وه: «پهر به سهری قادر اغای: برتییسه له مندالیک نازدار و زور خو شه ویست؛ مه بهست سواره کانی قادر اغایه که زور به جیلوه و شکو بوون، پهری گرانبا پییان له کلای خو زیان ده دا. قادر اغا کوژی عه باس ناغای دتیوگری بووه» (امثال و حکم، ۱۳۶۴: ۸۵).

۲- له ماهر مانای "سه قاو" قادر فه تاحی قازی ده نووسن: ده بی مه بهستی مامزه بی. «مامزه، ناسنیکه له پاش پانییه چه کمه قایم ده کوژی، نوکی تیژی هه یه، له تهرادی نه سپ ده درتی بو لیخو پین» (هه یانه به یزینه: ۷۹۶؛ فه تاحی قازی، ۲۰۰۹: ۱۸۱).

۳- له شرۆفه ی "له سهرت بده پهری خو"، نه حمه د به حری ده نووسن: «پهر له سهردان، جوژی زا کوون و غیره تی داوه به جه نگاوه ران و وهی به رانبهری داده بزانده» (گه نجی سهر به موژر، ۲۰۱۳: ۳۰۵).

سهر چاوه:

۱- به حری، نه حمه د (۲۰۱۳). گه نجی سهر به موژر، هه ولتیر: بلاو کراوه ی نه کادیبای کوژی.

۲- ریچ، کلودیوس جیمز (۱۳۹۶). سفرنامه ی کلودیوس جیمز، ترجمه و تعلیق حسن جاف، به کوشش و تصحیح فرامرز آقابیکی، تهران: انتشارات ایرانشناسی.

۳- فه تاحی قازی، قادر (۲۰۰۹). سنی بهیتی فولکلوریک (مهم و زین، خدج و سیامه ند، نه حمه دی شهنگ)، هه ولتیر: بلاو کراوه ی ناراس.

۴- فه تاحی قازی، قادر (۱۳۴۸). هه لیه سته ی کوژی شوژمه حموود و مهرزینگان (ده قی کوژی له گهل وه رگتیرانی به فارسی)، چ یه کم، ته وریتز: ده زگای چاپه مهنی میژوو و فه رهنگی نیران (انتشارات موسسه ی تاریخ و فرهنگ ایران).

۵- فه تاحی قازی، قادر (۱۳۶۴). امثال و حکم کوژی، ته بریز: انتشارات دانشگاه ته بریز.